

bleven tiltalt for, naar den er fremkommen udenfor Rigsdagen, den samme Udtalelse er ikke bleven paaklaget, naar den er kommen fra en Høiemand. For at Ingen skal være i Tvivl om, at det er rigtig, hvad jeg siger, skal jeg nævne et bestemt Exempel. En Gang tiltalte og dømte man en Redaktør af „Socialdemokraten“ til Vand og Brød, fordi han sagde, at Kongen var Høiemand. Noale Nar efter stod det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Scheel), der var Dirigent ved et politisk Høiromode i Roskilde, op og sagde med rene Ord, at Kongen var Høiemand. Jeg har ikke hørt Noget om, at det ærede Medlem er blevet tiltalt eller har faaet Vand og Brød for det. — Altsaa, en af mine Grunde til at stemme for Fleraltets Indstilling er den, at jeg er overbevist om, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds ikke har sigtet til bestemte Personer, og navnlig at jeg ikke i Andragendet kan finde Noget til Støtte for, at de 37 Andragere virkelig i dette Tilfælde Allesammen ville blive rette Sagsøgere. Men jeg har tillige en anden Grund til bestemt at modsætte mig, at Mindretallets Indstilling bliver taget til Følge. Jeg skal efter en ganske kort Indledning komme til dette Punkt. Jeg skal da gjøre opmærksom paa, at vi i Straffelovens 7de Kapitel have forskellige Regler om Sammenstød af Forbrydelser, nemlig i §§ 62 og 64. Regelen er, naar vedkommende Sager ere offentlig Raatale undergivne, ikke den, at man, naar en Mand er skyldig i flere Forbrydelser, ligesom adberer Straffene for hver enkelt Forbrydelse saaledes, at det til sammen kan blive en betydelig og høi Straf, men i § 62 findes en Regel om, at Straffen i det Væsentlige skal ned sættes, saaledes at den kun meget lidt kommer til at overskride den høieste Straf, der kunde idømmes for een af Forbrydelserne, medens senere hen i § 64 staar, at naar det oplyses, efter at Noget er dømt for een eller flere Forbrydelser, at han da tillige har begaaet andre Forbrydelser, saa bliver der tillige at idømme ham en Tillægsstraf, der svarer til den Strafforhøielse, som de senere oplyste Forbrydelser vilde have medført, hvis de vare blevne inddragne under den ældre Sag. Disse Regler finde nu vel direkte kun Anvendelse paa Sager, der ere offentlig Raatale undergivne; men den kjøbenhavnske Overret har anvendt Grund sætningen i disse Regler paa Sager, der vare undergivne privat Raatale. Det gjorde den nemlig den Gang, da et tidligere eksisterende Blad, „Dags-Nyisen“, anlagde c. 50 Sager mod det illustrerede Blad „Punch“. „Punch“ blev da kun dømt i den

første Sag, idet Grund sætningerne i 7de Kapitel af Straffeloven bleve bragte til Anvendelse paa de øvrige. Domstolene ræsonnerede nemlig saaledes, at det jo havde staaet „Dags-Nyisen“ frit for at samle alle disse Sager under een Sag, og af den Grund kunde der ikke være Tale om oberhovedet at lade „Punch“ ifalde en høiere Straf i de mange Sager, end det vilde have faaet, hvis der kun havde været anlagt een Sag for alle Fornærmelserne. Denne Praxis har den kjøbenhavnske Overret imidlertid i en mærkelig Grad fraveget senere hen. Det var jo en billig og fornuftig Praxis, thi det vilde jo være en uforholdsmæssig Straf for den paagjældende Forseelse, om man uden videre skulde kunne faae Straffedom i alle Sagerne, og saaledes lade den Dømt udstaa alle disse Straffe. Det vilde absolut stride mod Retfærdighed og Billighed. Men den kjøbenhavnske Overret har siden hen fraveget denne Opfattelse, da Forholdet var omvendt. Det kan jo ikke gjøres Noget, at jeg nævner, at medens det i „Dags-Nyisens“ Sag mod „Punch“ var et Venstreblad, der stod mod et Høireblad, saa kom der senere et Tilfælde, hvor et Par Høiromænd stod mod en Venstremand. Det var nemlig den Gang Redaktør K. B. Jensen, der var ansvarlig baade for „Kingssted Folketidende“ og for „Soro Folketidende“, havde udtalt sig noget stærkt mod Dommerne i Holstebro-Sagen. Hvis nu denne samme Domstol, for hvilken ogsaa denne Sag senere kom til Paatjendelse, havde fulgt samme Praxis som i de tidligere af mig omtalte Sager, saa vilde Redaktør Jensen være bleven dømt i den første Sag og ligeledes være bleven idømt en Tillægsstraf for de andre Sagers Vedkommende, men heller ikke videre. Men i Stedet derved gjorde man det stift Modsatte af, hvad man havde gjort Næret i Forveien, idet man nemlig idømte fuld Straf i hver af de 4 Sager, som vare anlagte mod ham. Der var anlagt en Sag af hver Kommissionsdommer mod hvert Blad, og der var to Dommere; Udladelserne havde staaet i begge Bladene. Redaktør Jensen kunde jo her med en vis Føie være gaaet ud fra at blive Gjenstand for samme lemphædige Behandling, der tidligere var anvendt overfor det nævnte Høireblad, der vilde være blevet aldeles ødelagt, om det var blevet dømt i alle de mod det anlagte Sager. Regjeringen har forøvrigt vist en betænkkelig Billighed til, naar den har meddelt fri Proces under de sidste Mars Vilkaarlighed, at dele Sagerne ud i en Mængde Sager, i hvilke der saa meddeles fri Proces i hver enkelt for sig. Om det nu er gavnligt for Statskassen, at man saaledes i stor Udstrækning ved over-